
Оазисът беше наистина голям – дълъг 80 и широк към 20 километра. Ана беше чела, че е разположен в депресия (под морското ниво) и че е едно от най-изолираните селища в Египет.

Въпреки че се намираше близо до Либийската граница и далеч от Кайро, заради останките на храма на Амон, Сиуа беше и туристическа атракция.

Хората в него изглеждаха странно – не приличаха на египтяни и говореха на някакъв непознат за нея език. Това, разбира се, не означаваше кой знае какво – тя знаеше само три езика. По-късно разбра, че това са бербери и етнически са по-близо до либийците, отколкото до египтяните. Както и езикът им.

Пътувайки към центъра на оазиса забеляза прегърнати двойки мъже. Макар и неохотно, единият от водачите я осведоми, че тук от хилядолетия има силна хомосексуална традиция. Явно египетското правителство не гледаше с добро око на това.

Не беше важно – Ана уморено поклати глава и тръгна към стаята си в хотела. Слава Богу, имаше нещо като хотел и свободни стаи, макар и доста скромни, в които можеше да се възстановиш от дългия път.

Докато взимаше душ (чист разкош след дългото пътуване), Ана отново премисляше всичко... Така или иначе този оазис имаше богата история. Тук бяха намерени отпечатьци от човешки стъпала на възраст около 3 милиона години...

Деян ѝ беше казал, че оракулът на Амон бил много известен някъде около 700-та година преди новата ера – дори владетели на Персия идвали при него. И че дори се

предполага, че Александър Македонски е погребан може би тук..

Храмът, който беше сънувала, беше тук – трябваше да е тук. Сигурна беше в това!

Повъртя се малко в леглото и заспа непробудно.

—

– Очаквах нещо повече! – възкликна разочаровано Ана.

Въпреки предупрежденията на професор Мосри, очакваше да види храм от рода на този на Хор или Ком Омбо – с високи стени, колони и цветни йероглифи. Този беше целият в руини – останала беше само една полуразрушена кула (или нещо подобно), която се извисяваше над пустинята.

– Не си права, ето – има и високи стени и остатъци от колони – Деян, напротив, беше възхитен. Професор Рамзи разглеждаше някаква стела, а водачите се криеха на сянка.

Бяха станали рано, закусили как да е и пили от местния чай. След това се натовариха на колите и потеглиха към близкия хълм, където се намиреше храма. Сега го разглеждаха, но Ана всъщност нямаше какво да гледа – заобикаляха я само срутени стени.

Беше неприятно изненадана – за какво беше направила всичко досега? Да се окаже тук – в пустинята и в тази жегата? Сред змии и припичащи се гущери? Заслужаваше ли си усилията? А и рамото я наболяваше..

Археолозите, от друга страна бяха доволни. Те се суетяха около стени и колони, показваха си надписи и явно не бързаха – тази възможност трябваше да се използва. Пътят не беше къс, не се знаеше дали ще дойдат пак. Ана

се скри на сянка и приседна на една стена – трябваше да чака. Погледна разсеяно към пустинята и нещо ѝ проблесна. Беше като огънче или отблясък от огледало. Сякаш някой ги наблюдаваше отдалеч. Стреснато се изправи да види по-добре, но не различи нищо.

Май си въобразяваше. Не беше ли време да се съсредоточи върху усещанията си – нали беше сигурна, че е сънувала точно този храм? Беше трудно да сравни руините с бляскавата постройка от съня си, но трябваше все пак да опита.

И без това щяха да са тук цял ден.

—

Както и очакваше, пустинната ѝ екипировка се оказа ненадеждна. Шапката ѝ с периферия не прикриваше шията, а обувките взеха да я стягат. Ана се уви с шал, преобу се и седна отново на сянка. Имаше още време до залез.

Археолозите обхождаха руините, водачите пушеха отегчено, а тя се изнервяше. Опита да се свърже с приятелката си Вили – нямаше покритие. Не можа да говори и с шефа си, за да поиска още отпуск – съвсем беше забравила да направи това по-рано. Нищо не излезе и от опитите ѝ да си спомни нещо от съня. Времето се точеше ужасно бавно. Поне да си беше взела някаква книга!

Реши да се поразходи пак.

Отблизо кулата беше по-внушителна. Входът изглеждаше затрупан, но пък и кой би се осмелил да се качи в нея – всеки момент можеше да се срути.

Опита да си представи какво ли се е случвало в нея – какви ли процесии и церемонии са били организирани, какви ли жреци в златотъкани дрехи са отправяли молитви към Амон... Облегна се на една стена и от нея се отчупи

парче. От вътрешната му страна имаше надпис, макар и не цял.

– Тук има нещо странно – повика тя Деян.

Той дойде бързо, а по-късно към тях се присъедини и професорът. Двамата разчетоха надписа и казаха, че трябва да се разкопае въпросната стена. Това обаче беше забранено със закон – Египет не одобряваше иманярството на негова територия. Нужно беше специално разрешение, за да се извършват разкопки.

– Какво ще кажете, професор Рамзи? – Деян искаше да спазва професионалната етика (пък и бяха гости в страната).

Професорът беше изненадан, но не мисли дълго:

– Всъщност може да се направи едно изключение. Ако действаме бързо и приключим за един ден, без поражения върху други обекти от храма, може да избегнем ударите на закона – завърши високопарно той.

– Тоест? – Деян искаше ясен отговор.

– Можем да започнем сега, но утре по обед трябва да сме свършили.

– Защо по обед?

– Защото правят периодични проверки – поне така съм чувал. Да се надяваме, че няма да ни заварят, докато работим.

Изненадващо никой не се възпротиви, даже напротив. Оказа се, че в багажа има кирки, лопати, четки и всичко необходимо за разкопки. Както се казва – бяха тръгнали подготвени за такъв сценарий. Сериозни археолози!

Ана леко присмехулно се вгледа в мъжете, но те работеха съсредоточено. Постепенно стената започна да показва своите тайни. Гледайки Деян да копае, тя си мислеше, как е пропуснала шанса си с него. Глупаво – забързана в служебни задачи. Сега обаче не беше време за съжаления.

Вечерта дойде бързо, спретнаха палатки и спаха край храма. Имаше огън, разкази за предишни експедиции и едри звезди. Беше доста екзотично – да прекараш нощта в палатка в пустинята, но неудобствата бяха повече, така че умората бързо я пребори и тя заспа веднага.

Нощта беше хладна, а сутринта – свежа. Когато допи сутрешния си чай, приготвен от водачите, Ана забеляза Деян и професора да копаят усилено някаква дупка. Ранобудни, те бяха разкопали стената и разчели надписа по гърба на ъгловите плочки от нея. В тях се говореше за наследство, скрито в основите ѝ. Сега, заедно с водачите, копаеха около нея.

Стената изведнъж пропадна настрана и откри вход към нещо – гробница? Ентузиазирани, археолозите продължиха, а Ана не можеше да повярва на късмета им. Какво ли се криеше там?

Мъжете бързо стигнаха до някаква каменна плоча. Вече прижурияше, когато с много усилия успяха да я повдигнат.

Не беше гробница. В откритото се малко помещение, дори и без светлината на фенерите, се виждаше пиедестал, на който лежеше златен свитък. Наоколо бяха разположени ритуални предмети – статуи, вази, чаши и други.

„Отново злато! Египтяните определено са обичали златото“ – помисли си не на място Ана и се огледа. Мирна ѝ се някакво движение в далечината, но не беше сигурна.

Влезе в помещението и тогава забеляза стените – те бяха изпълнени със схематични изображения на богове от египетския пантеон, както и с доста йероглифи.

– Не им обръщай внимание, това са проклетия – подметна Деян и продължи с разглеждането. Водачите страхливо останаха на входа, чули думите му.

– Това е стандартна процедура – обади се и професор Рамзи. – Винаги така са плашели крадците, когато са заравяли нещо важно.

– Е, да, но проклятието на Тутанкамон все пак е действало – не беше съвсем сигурна тя. Беше чела теории за микроорганизми от онази епоха, които са заразили археолозите, много и различни истории на тази тема. Оставаше отворена и към идеята за проклятието.

– Мила, нали знаеш за проклятието върху всички археолози от деветнадесети век, работили в Египет? – засмя се Деян.

– Какво е?

– Че ще умрат. Както е и станало – засмя се още по-силно Деян и продължи да разглежда предметите.

Професор Рамзи разчиташе последните йероглифи и правеше снимки. После и двамата археолози започнаха внимателно да опаковат всичко намерено, започвайки със златния свитък.

Работеше се бързо и организирано. За по-малко от час приключиха с всичко и си тръгнаха устремно от храма, оглеждайки още веднъж района – дали не са оставили някакви следи.

Отправиха се директно към Александрия. Всички мълчаха, изморени от разкопките и жегата. Пустинята изглеждаше безкрайна и безлюдна.

„Станах иманяр и крадец“ – мислеше си Ана, втренчена през стъклото. – „Правилно ли беше всичко това? Едва ли.“

През целия път отрони само няколко думи – не се чувстваше комфортно.

Май начинанието по принцип беше грешка.